

hans trykkende Forhold. Videre er det os ikke muligt at komme, og det er netop ud fra denne Betragtning, jeg mener, at 50 Kr. er tilstrækkeligt. Ordføreren for det af Landstinget angaaende Forslaget nedsatte Udvalg talte om, at det jo var muligt, at Deltagernes Antal vilde vise sig større, end man var gaaet ud fra, men han vilde gøre opmærksom paa, at selv om Gaven gik ned til 30 Kr. for hver enkelt, var det dog ikke noget, man skulde agte for intet, thi 30 Kr. for en Mand, der sidder i smaa Kaar, havde dog sin Betydning, det kunde tit hjælpe en fattig Mand at faa dem paa eet Bræt. Det er noget, jeg ganske samstemmer med. Altsaa, Tanken har været fremme under Sagens Behandling i forrige Samling, og jeg selv har for mit Vedkommende peget paa dette Beløb af 50 Kr. Det laa derfor nær for mig, da jeg nu mente det forsvarligt at søge Beløbet forhøjet for hver enkelt af dem, som kom i Betragtning, at gaa til 50 Kr.; men jeg kan ikke se, at det er forsvarligt at gaa videre. Jeg mener, at man i saa Henseende maa lægge en væsentlig Vægt paa, at man ved at sætte Beløbet op til 100 Kr., forøger Udgiften med omtrent 800,000 Kr., altsaa et meget betydeligt Beløb, uden at man i Virkeligheden derved opnaar noget væsentligt. Altsaa, jeg vilde meget have ønsket, at man her i Tinget vilde slutte sig dertil. Naar man nu vil forsøge, om man alligevel kunde faa Beløbet sat højere end det, jeg har tilladt mig at foreslaa, kan man jo gøre dette og se, hvorledes Sagen vil stille sig i det andet Ting, men jeg beklager meget, at jeg for mit Vedkommende ikke ser mig i Stand til at slutte mig til et Ændringsforslag om at forhøje Beløbet til 100 Kr.

Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds spurgte mig dernæst, hvorledes det vil stille sig med Enker efter Mænd, som efter at have indgivet Andragende ere afgaaede ved Døden. Vi ere heldigvis nu langt fremme med Ekspeditionen af denne Sag, saa at jeg haaber, at vi kunne skride til Udbetaling, saa snart som det lykkes at faa en Lov gennemført overensstemmende med det foreliggende Forslag, og der er allerede udarbejdet Skrivelser, der skulle gaa ud med Pengene til Sogneraadene — jeg har nemlig tænkt mig at udbetale dem gennem Sogneraadene, det er den eneste Maade, at det kan gøres paa. I disse Skrivelser har jeg allerede tilladt mig at optage en Anvisning til Sogneraadene om, at de, naar den paa-gældende Ansøger er afgaaet ved Døden,

kunne disponere over Beløbet til Fordel for hans efterladte Enke eller hans umyndige Børn, for saa vidt han har efterladt saadanne. Jeg har ment i saa Henseende at handle ganske i Lovens Aand, og at jeg vilde faa Tilslutning fra Rigsdagens Side paa dette Omraade, og det kan altsaa kun glæde mig, at jeg i saa Henseende ikke har regnet fejl.

Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgkreds (Dinesen) stillede endelig et Spørgsmaal til mig om, hvorvidt saadanne, der af en eller anden mer eller mindre undskyldelig Grund ikke havde søgt, nu kunde komme i Betragtning til at faa Jubilæumsgaven. Det er jo for saa vidt et nyt Spørgsmaal, men jeg vil være tilbøjelig til at svare nej. Jeg tror rigtig nok, at man maa se at faa en Ende paa denne Sag. Den har været meget vidtløftig, kostet et overordentlig stort Arbejde, større, end man kan gøre sig Begreb om, og at der nu skulde aabnes Adgang til paa ny at indgive Ansøgning fra Folk, som mene at kunne komme i Betragtning, men som tidligere ikke have søgt, vilde jeg anse for i allerhøjeste Grad urigtigt. Det er klart, at naar man staar for en Uddeling af denne Beskaffenhed, hvor der skal gives Pengebeløb til et Antal af 15,000 Mennesker, vil der Landet over være adskillige, som maaske ere lige saa gode og lige saa værdige som de, der komme i Betragtning, men som af en eller anden Grund ikke kunne komme i Betragtning; det kan nu en Gang ikke undgaas, og derfor vil jeg, som sagt, være mest tilbøjelig til at svare nej paa det ærede Medlems Spørgsmaal.

J. C. Christensen: Den højtærede Finansministers Udtalelser om Enkerne kan jeg kun glæde mig over. Det synes ogsaa mig den rimeligste Opfattelse af hele Lovens Aand og Tankegang, at Enkerne faa Beløbet. Dette Spørgsmaal vil altsaa ikke volde Vanskeligheder, enten der bliver faa eller mange Enker. Den ærede Finansminister mente, at det ogsaa i Foraaret stod klart for alle Parter, at Beløbet ikke paa langt nær vilde naa op til 100 Kr., og nævnede, at jeg her i Salen havde sagt, at det blev et meget mindre Beløb. Det husker jeg meget godt; jeg husker, at jeg nævnede, at det vilde blive noget saadant som 30 Kr. Selv havde jeg tænkt mig, at det mulig blev noget mindre; men for at være paa den sikre Side og ikke fremkomme med Paastande, som ikke paa nogen Maade kunde hjemles, holdt jeg mig til et